

ANTHONY RYAN

PÁN VĚŽE

STÍN KRKAVCE: KNIHA DRUHÁ

Jednoduše nejlepší epická
hrdinská fantasy roku.

FANTASY BOOK CRITIC

HOST

PÁN
VĚŽE

A black and white photograph of a man in historical attire, likely a soldier or nobleman, holding a sword. He has long hair and a beard, and is wearing a laced-up tunic. The sword has an ornate hilt. The background is a plain, light-colored wall.

ANTHONY RYAN

PÁN
VĚŽE

BRNO 2015

Copyright © 2014 by Anthony Ryan
All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form

This edition published by arrangement with The Berkeley
Publishing Group, a member of Penguin Group (USA) LLC,
a Penguin Random House Company

Map art copyright (mapa Alpírského císařství a Volarského
impéria, mapa Asrélinu a Cumbrélinu, mapa Severních provincií,
mapa města Alltor) © by Anthony Ryan

Map art copyright (hlavní mapa) © by Steve Karp, based on
an original by Anthony Ryan

Cover art © Dorothea Bylica, 2015

Translation © Jakub Kalina, 2015

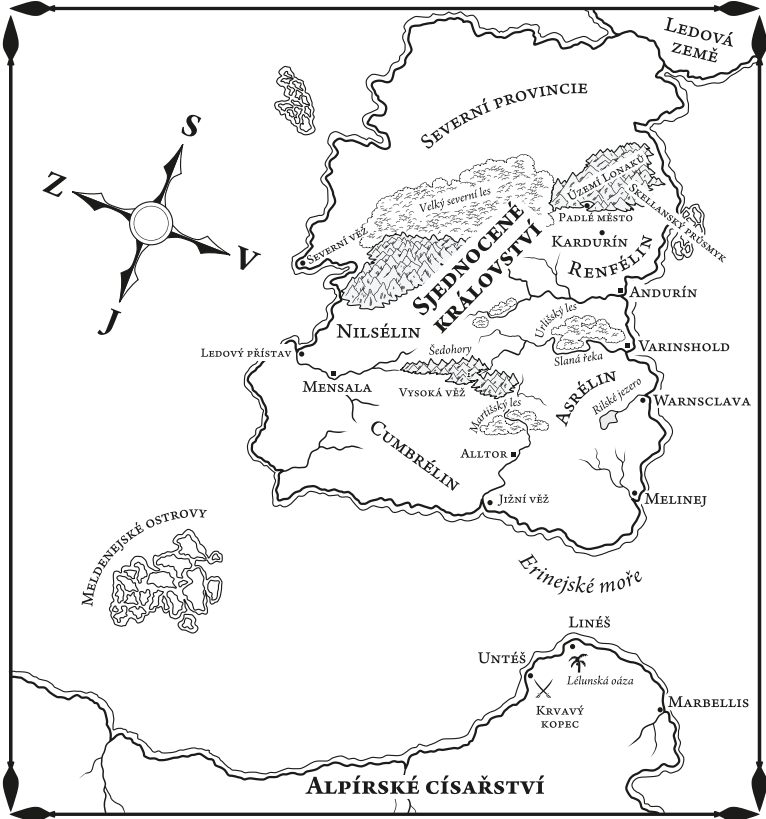
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2015
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-643-4 (Formát PDF)

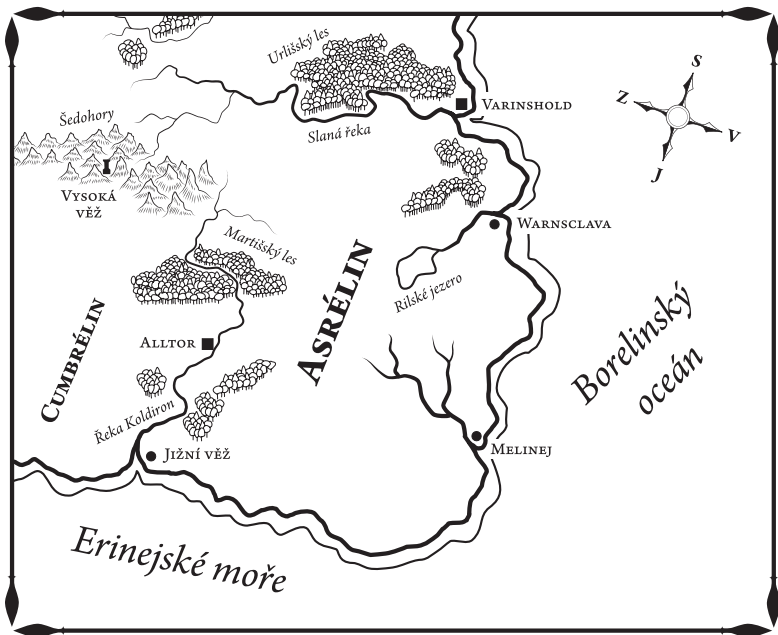
ISBN 978-80-7491-644-1 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-645-8 (Formát MobiPocket)

*Věnováno mé matce Catherine,
která věřila mnohem dřív než já*

ČÁST PRVNÍ

*Krkavec plachtí na křídlech ohně,
když plameny se zrodí
z letního větru.*

SORDAJSKÁ BÁSEŇ, AUTOR NEZNÁMÝ

VERNIEROVY ZÁPISKY

Vyrůstal jsem v hojnosti. Nemám důvod se za to omlouvat, člověk si svůj původ přece nevybírá. Stejně tak nijak nelituji dětství prožitého v okázalosti, v obležení sloužících a těch nejlepších učitelů, kteří rozvíjeli moji zvědavou a talentovanou mysl. V mládí jsem nepoznal strádání, nebyl jsem vystaven útlaku ani nespravedlnosti. Narodil jsem se do šlechtické rodiny disponující značným jměním, dostalo se mi výjimečného vzdělání a následně jsem s pomocí otcových známostí získal postavení u dvora. Ačkoli věrným čtenářům jistě neušlo, že jsem v životě neunikl před bolestí v srdci ani před zármutkem, během těch šestatřiceti let, jež předcházely událostem zde popsaným, jsem ani na jediný den nebyl vystaven tělesné námaze. Kdybych samozřejmě tušil, že plavba do Sjediněného království, kde jsem chtěl začít pracovat na úplné a nestranné kronice této děsivé, ale fascinující země, ukončí mou dosavadní neznalost dřiny, hanby, ponížení a mučení, laskavý čtenář budiž ujištěn, že bych se s radostí vrhl přes palubu do vod plných žraloků a pokusil se doplatit k míle vzdálenému domovu.

Během doby, která uplynula od mého rozhodnutí začít pracovat na tomto vyprávění, jsem poznal bolest. Poznal jsem rány bičem a holí, kovovou chuť vlastní krve odplavující vyražené zuby a s nimi i vzdor. Poznal jsem život otroka. Tak mě nazývali, protože přesně tím jsem se stal, a navzdory tomu, jaké nesmysly mohl čtenář zaslechnout nebo se dočíst, nikdy, ani v jedinou chvíli, jsem nebyl hrdinou.

Volarský generál i jeho žena, moje nová majitelka, byli mladší, než jsem očekával. „Nevypadá příliš jako učenec, drahá,“ uvažoval generál nahlas, když si mě prohlížel usazen na pohodlné pohovce. „Je dost mladý.“ Svalnaté tělo udatného vojáka halil v hedvábném červenočerném rouchu. Zarazilo mě, že jsem na bledé kůži jeho končetin neviděl žádné jizvy. Do konce i jeho tvář zůstala hladká a nepoznamenaná. Tou dobou už jsem se setkal s mnoha válečníky všemožných národností, tento však jako první neměl jediný šrám.

„Má ale bystrý pohled,“ pokračoval generál, když si všiml, jak si ho zkoumavě prohlíží. Okamžitě jsem sklopil zrak a připravil se na nevyhnutelný políček nebo ránu bičem od dohlížitele. V první den svého zotročení jsem byl svědkem toho, jak seržanta armády Sjedenocenného království zaživa stáhli z kůže a vyvrhli jako zvíře jenom proto, že se nevráživě podíval na mladého důstojníka Svobodné kavalerie. Rychle jsem se z toho poučil.

„Ctěný muži,“ pronesla generálova manželka sice důrazně, ale kultivovaným hlasem. „Představuji ti Verniera Ališioho Somerena, dvorního kronikáře císaře Alurana Maxtora Selsa.“

„Je to skutečně on, drahá?“ Generál se zatvářil zaujatě — poprvé od mého příchodu do této honosné kajuty. Byla to velká místnost bohatě zdobená koberci a tapiseriemi. Stoly přetékalý ovocem a vínem. Kdybych pod nohama necítil lehké pohupování obrovské válečné lodě, klidně bychom mohli být v nějakém paláci. Generál vstal, došel až ke mně a zblízka si prohlížel můj obličej. „Autor Zpěvů ze zlata a prachu? Kronikář Velké války?“ Naklonil se ještě blíž, přičichl ke mně a znechuceně nakrčil nos. „Smrdí stejně jako všichni alpírští psi. A tváří se až příliš sebevědomě.“

Ustoupil a líně mávl směrem k dohlížiteli, který s navcičenou úsporností vykonal očekávaný trest. Slonovinovou rukojetí biče mě prudce udeřil do zad a já se zaťatými zuby potlačil bolestný sten. Každý hlasitý projev je totiž považován za řeč a mluvit bez dovolení je osudový prohřešek.

„Muži, prosím,“ řekla generálova žena trochu podrážděně. „Byl drahý.“

„To bezpochyby.“ Generál natáhl ruku a další otrok mu okamžitě přispěchal dolít víno. „Postarám se, aby jeho mysl i ruce zůstaly nedotčeny. Bez nich by nám byl k ničemu, že ano? Tak co, písálku, jak ses ocitl v naší nově podrobené provincii?“

Zamrkal jsem, abych rozehnal slzy bolesti, a rychle jsem odpověděl, neboť váhání je vždy odměněno trestem. „Sbíral jsem podklady pro novou kroniku, pane.“

„Výborně. Jsem velkým obdivovatelem tvojí práce. Že je to tak, drahá?“

„Přesně tak, muži. Ty jsi také učelec.“ Když vyslovila slovo „učelec“, všiml jsem si v jejím hlase něčeho zvláštního. Pohrdání, uvědomil jsem si. Ona si ho neváží. A přesto mě dala svému muži jako dar.

Po krátké odmlce generál znovu promluvil. Jeho hlas zněl trochu popuzeně. Tu urážku nepřeslechl, ale rozhodl se přejít ji mlčením. Kdo tady skutečně vládne?

„A o čem měla ta tvoje nová kronika pojednávat?“ zajímal se generál.

„O Sjednoceném království, pane.“

„Tak to jsme ti prokázali službu, ne?“ Zasmál se vlastnímu vtipu. „Připravili jsme ti její konec.“

Znovu se zasmál, napil se vína a uznale zvedl obočí. „Vůbec není špatné. Sekretáři, piš!“ Plešatý otrok stojící v rohu přistoupil blíž s perem a pergamenem. „Rozkazy pro průzkumné skupiny: Vinice ponechte nedotčené a ve vinařských oblastech snižte počty zotročených na polovinu. Měli bychom zachovat tuto dovednost obyvatel kraje...“ Odmlčel se a tázavě se na mě zažíval.

„Cumbrélinu, pane,“ řekl jsem.

„Ano, Cumbrélinu. Ten název mému uchu příliš nelahodí. Až se vrátím, navrhnou Senátu přejmenování celé této provincie.“

„Návrhy mohou předkládat jen senátoři, ctěný muži,“ namítla jeho žena. Její slova tentokrát nezněla pohrdavě, já si však i přesto všiml, jak generál ukryl zlostný pohled v poháru s vínem.

„Kde bych byl bez tvých pohotových rad, Fornello,“ zamumlal. „Tak, historiku, kde jsme měli tu čest přivítat tě do naší rodiny?“

„Cestoval jsem s královskou armádou, pane. Král Malcius mi dal svolení doprovázet ji na tažení do Cumbrélinu.“

„Takže tys byl u toho? Viděls mé vítězství na vlastní oči?“

Na mysli mi okamžitě vytanula změť děsivých zvuků a obrazů, které mě od toho dne trápily ve snech. Pokusil jsem se je potlačit. „Ano, pane.“

„Zdá se, že tvůj dar je mnohem cennější, než sis myslela, Fornello.“ Luskul prsty směrem k sekretáři. „Přichystej historikovi pero, pergamen a samostatnou kajutu. Ne moc pohodlnou, nechci, aby vyspával, když má sepisovat bezpochyby přesvědčivou a strhující zprávu o mém prvním velkém vítězství na tomto tažení.“ Znovu přistoupil až ke mně a mile se usmál. Byl to úsměv dítěte, které dostalo novou hračku. „Očekávám, že si ji přečtu zítra ráno. Jestli ne, přijdeš o jedno oko.“

Bolely mě ruce a záda jsem měl celá strnulá od sezení nad nízkým stolem. Otrhané otrocké hadry jsem měl potřísněné inkoustem a oči se mi zavíraly vyčerpáním. Ještě nikdy jsem za tak krátkou dobu nenapsal

tolik slov. Podlaha kajuty byla poseta listy pergamenu popsanými mými často pokulhávajícími pokusy dát dohromady lež, kterou si generál přál. Slavné vítězství. Na bitevním poli nebylo po slávě ani památky. Vládl tam strach, bolest a násilí, vše zahalené v pachu smrti a lidských výkalů, žádná sláva. Generál to musel vědět, koneckonců to on byl strůjcem porážky Sjediněného království, rozkázal mi však sepsat lež a já se jako poslušný otrok do úkolu pustil s veškerou energií, která mi ještě zbyla.

Někdy po půlnoci mě přemohl spánek a uvrhl mě do noční můry, čerstvě rozdmýchané nucenými vzpomínkami na onen den... Tvář Pána bitev, když pochopil, že se nevyhne porážce, výraz chmurného odhodlání ve chvíli, kdy tasil meč a rozjel se přímo proti volarské linii, než ho Kuritajové srazili k zemi, aniž by stihl zasadit první ránu...

Vzbudilo mě prudké zaklepání na dveře kajuty. Ještě než se otevřely, vyhrabal jsem se na nohy. Dovnitř vešel otrok, na stůl položil podnos s chlebem, hrozný a malou karafou vína a beze slova odešel.

„Napadlo mě, že bys mohl mít hlad.“

Ustrašeně jsem pohlédl na generálovu ženu stojící ve dveřích. Na sobě měla červené hedvábné šaty vyšíváné zlatou nití. Příjemně zdůrazňovaly její ženské křivky. Sklopil jsem zrak k zemi. „Děkuji, madam.“

Vešla dovnitř, zavřela za sebou dveře a očima přelétla listy pergamenu popsané mým horečnatým písmem. „Takže jsi skončil?“

„Ano, madam.“

Vzala jeden z listů do ruky. „To je volarsky.“

„Předpokládal jsem, že pán by si to tak přál, madam.“

„To jsi předpokládal správně.“ Kousek si přečetla a svráстила čelo. „Máš vynikající sloh. Můj manžel ti bude závidět. Píše poezii, víš. Když budeš mít hodně velkou smůlu, zkusí ti ji předčítat. Je to jako poslouchat kvákání neskutečně otravné kachny. Ale tohle...“ Pokynula mi listem pergamenu. „Mnozí volarští učenci by nic podobného nedokázali.“

„Jste milá, madam.“

„Kdepak, jsem upřímná. Je to moje zbraň.“ Odmlčela se a pak začala číst nahlas. „Velitel armády Sjediněného království bláhově podcenil vychytralost nepřítele a vsadil na předvídatelnou a obyčejnou strategii spočívající v napadení středu volarské bojové linie, zatímco jeho jízda se zaměřila na křídla. Nepočítal s nepřekonatelným taktickým nadáním

generála Reklara Tokreva, který dokázal předem odhadnout každý jeho neobratný krok.“ Podívala se na mě a pozvedla obočí. „Ty jsi skutečně člověk, který rozumí svému publiku.“

„Jsem rád, že jsem vás potěšil, madam.“

„Potěšil? Kdepak. Ovšem potěší to mého ctěného omezeného manžela. Zítřka večer už tento blábol zamíří domů na palubě nejrychlejší lodě z flotily, bezpochyby s rozkazem, aby bylo do oběhu okamžitě dáno tisíc výtisků.“ Odhodila pergamen. „Pověz mi, a rozkazují ti mluvit upřímně, jak je možné, že armáda Sjedenocného království utrpěla z jeho rukou takovou porážku?“

Ztěžka jsem polkl. Může mi rozkazovat mluvit pravdu, ale jakou mi nabídne ochranu, až se s touto pravdou vrátí do manželského lože? „Madam, možná jsem použil pár přibarvených vyjádření...“

„Pravdu, řekla jsem!“ Znovu ten důrazný tón plný autority. Tón ženy, která rozkazuje otrokům po celý svůj život.

„Porážku Sjedenocného království zapříčinily nerovné počty a zrada. Bojovali udatně, ale bylo jich málo.“

„Rozumím. Bojoval jsi s nimi?“

Bojoval? Když začalo být jasné, v čí prospěch se bitva obrací, hnal jsem koně pryč, jenže nebylo kam, neboť Volaři byli všude a zabíjeli každého, kdo jim přišel pod ruku. Našel jsem si úkryt v jedné hromadě těl, kterou jsem se odvážil opustit až po setmění, okamžitě mě však zajali lovci otroků. Byli to schopní chlapi, kteří se snažili každého zajatce co nejlépe zpeněžit. Jakmile ze mě vymlátili moje pravé jméno, pochopili, jakou mám cenu. Fornella mě koupila na okraji tábora, stranou od řetězy svázané lůzy. Nejspíš dostali rozkaz přivést všechny učence k ní. Soudě podle těžkého váčku, který předala dohlížiteli, jsem byl skutečně velmi drahý.

„Já nejsem válečník, madam.“

„To doufám, nekoupila jsem tě kvůli tvým válečnickým schopnostem.“ Ještě chvílku mě mlčky pozorovala. „Skrýváte to dobře, ale já to vidím, lor-de Verniere. Nenávidíte nás. Možná jsme vás násilím donutili k poslušnosti, ale pořád je to ve vás jako suchý troud čekající na jiskru.“

Dál jsem upřeně hleděl k podlaze a soustředil se na suky ve dřevě. Začaly se mi potit dlaně. Přiložila mi ruce k tvářím a zvedla mi hlavu. Když mě lehce políbila na rty, zavřel jsem oči a bránil se ustrašenému vzlyku.

„Ráno bude chtít, abys byl svědkem závěrečného útoku na město,“ oznámila mi. „Snaž se ty události zaznamenat dostatečně poutavě, ano? Volaři mají rádi co nejbarvitější popisy násilí.“

„Vynasnažím se, madam.“

„Výborně.“ Poodstoupila a otevřela dveře. „Když budeme mít trochu štěstí, náš úkol v tomto sychravém kraji brzy skončí. Ráda bych ti ukázala svoji knihovnu ve Volaru. Přes deset tisíc svazků, některé tak staré, že je už nikdo nedokáže přeložit. Líbilo by se ti to?“

„Velmi, madam.“

Se smíchem si povzdechla a bez dalšího slova odešla z kajuty.

Dlouho jsem hleděl na zavřené dveře a navzdory kručení v prázdném žaludku nevnímám jídlo na stole. Z nějakého důvodu se mi dlaně přestaly potit. Suchý troud čekající na jiskru.

Jak předpověděla, generál mě ráno nechal přivést na příď, abych se podíval, jak Volaři konečně zdolají město Alltor, které obléhali už přes dva měsíce. Byl to nádherný pohled: nad hustou zástavbou velkého ostrova obehnaného hradbami a spojeného s pevninou jediným náspem se tyčila dvojice věží katedrály Nebeského Otce. Při svém bádání jsem se dozvěděl, že město nikdy nikdo nedobyl — ani Janus během válek o sjednocení, ani žádný z předchozích uchazečů o královský titul. Tři stovky let úspěšného odolávání všem dobytélům teď měly ukončit dvě trhliny v hradbách, které způsobily obří katapulty usazené na palubách lodí kotvících necelých dvě stě yardů od břehu. Smršť kamenů neustávala, přestože mému nevojenskému oku se trhliny jevily jako dostatečné.

„Nádhera, co, historiku?“ obrátil se ke mně generál. Byl oděný v plné zbroji s bohatě zdobeným náprsním krunýřem a obutý v jezdeckých botách sahajících až ke stehnům. U opasku měl zavěšen krátký meč. Volarský velitel každým coulem. Všiml jsem si, že nedaleko sedí ještě jeden otrok, vyhublý stařec s nezvykle jasnými očima, a kreslí uhlem na plátno generálův portrét. Generál v póze ukazoval k jednomu z katapultů a ohlížel se přes rameno ke starému otrokovi.

„Zatím se uplatnily jen při boji na pevnině, ale já odhalil jejich potenciál, který nám přinese vítězství i zde. Úspěšné propojení pozemní a námořní

bojové strategie. Zapiš to.“ Zapsal jsem si to na svazek pergamenu, který jsem předtím obdržel.

Stařec přestal kreslit a vážně na generála kývl. Ten se uvolnil a poodešel ke stolu s mapami. „Četl jsem tvůj text,“ řekl mi. „To od tebe bylo chytré, být v lichotkách tak zdrženlivý.“

Čerstvá vlna strachu mi sevřela vnitřnosti a hlavou mi blesklo, jestli si budu moci vybrat, které oko mi vydloubne.

„Přehnaně pochvalná zpráva by v těch, kteří doma čekají na slova o mém hrdinství, vzbudila podezření,“ pokračoval. „Mohli by si myslet, že své úspěchy poněkud zveličuji. Dobře že jsi na to pomyslel.“

„Děkuji, pane.“

„To není pochvala, je to jen konstatování. Podívej se sem.“ Pokynul mi, abych šel blíž, a ukázal na mapu na stole. Věděl jsem, že volarští kartografové jsou proslulí svou přesností, ale tento plán Alltoru byl opravdu výjimečně podrobný. Každá ulice byla zakreslena s pečlivostí, která zastíňovala i ty nejlepší pokusy alpírského cechu zeměměřičů. To mě přivedlo k úvahám, jak dlouho asi Volaři svůj útok plánovali a kolik pomoci se jim při tom dostalo.

„Trhliny jsou tady a tady.“ Ukázal prstem na dvě uhlové značky na mapě, hrubé čáry překrývající pečlivě vykreslené hradby. „Zaútočím na obě najednou. Cumbrelínci si pro nás nepochybně připravili celou řádku nepřijemností, zaměří se ovšem jen na trhliny a nebudou očekávat další útok z hradeb.“ Poklepal na část západních hradeb označenou malým křížkem. „Celý prapor Kuritajů překoná hradby a zaútočí na bližší trhlinu zezadu. Zajistíme si tak přístup do města a podle mého očekávání ho do soumraku budeme mít v rukou.“

Všechno jsem to zapisoval a odolával nutkání přejít do alpírstiny. Kdybych psal ve svém rodném jazyce, mohlo by to vzbudit podezření.

Generál odstoupil od stolu a teatrálně se rozhovořil. „Ti pobožníci se brání udatně, musím uznat, že jsou to nejlepší lukostřelci, jaké jsem kdy v boji potkal. A ta jejich čarodějka, zdá se, inspiruje své muže k obdivuhodným výkonům. Slyšel jsi o ní, ne?“

Mezi otroky se mnoho zpráv nedostalo, spoléhali jsme se vlastně jen na septem šířené útržky odposlechnutých rozhovorů Svobodných rytířů. Většinou šlo o hrozivé zvěsti o dalších porážkách a masakrech doprovázejících tažení volarských armád přes Sjednocené království. Když nás

ovšem hnali bičem na jih Cumbrelínu, dostala se do popředí pověst o hrůzostrašné čarodějnici z Alltoru, která měla být poslední jiskřičkou naděje v zemi odsouzené ke zkáze. „Jen nějaké řeči, pane. Dost možná jsou to jenom fámy.“

„Ne, čarodějka je skutečná. Vyprávěli o ní Svobodní rytíři, kteří uprchli po posledním pokusu o zdoání hradeb. Říkali, že uprostřed bitevní vřavy stála sotva dvacetiletá dívka. Prý zabila mnoho mužů. Všechny samozřejmě uskrtila. Neschopní zbabělci.“ Nakrátko se zamyslel. „Tohle si zapíš: Zbabělost je největší prohřešek proti daru svobody, neboť muž, jenž uteče z bitvy, je otrokem svého strachu.“

„Hluboká myšlenka, ctěný muži.“ Přistoupila k nám generálova manželka. Pro dnešní den zvolila jednoduchý oděv, lesk hedvábné róby vyměnila za jednoduché mušelínové šaty a červený vlněný šál. Protáhla se okolo mě, těsněji, než by bylo vhodné, přistoupila k zábradlí a pozorovala muže u jednoho z katapultů, jak pomocí navijáků natahují dvojité rameno k dalšímu vrhu. „Nezapomeň ji zmínit ve své zprávě o blížícím se masakru. Ano, Verniere?“

„Spolehněte se, madam.“ Všiml jsem si, jak generál trhl rukou spočívající na jílci krátkého meče. Fornella nevynechá jedinou příležitost ke kousavé poznámce. A přesto tento muž, který zabil tisíce lidí, stále drží svůj vztek na uzdě. Jaká je tady její skutečná role? uvažoval jsem.

Fornellin zrak upoutal připlouvající člun, jehož vesla se nořila do klidných říčních vod. Na přídi stál nějaký muž, na tu vzdálenost sotva rozeznatelný, ona však při pohledu na něj ztuhla. „Náš Spojenec posílá svoji loutku, ctěný muži,“ poznamenala.

Generál pohlédl stejným směrem jako ona a po obličejí mu přelétl stín hněvu, ale také strachu. Náhle jsem si přál zmizet. Ať byl ten muž kdokoli, rozhodně jsem jej netoužil poznat, pokud dokáže vzbudit strach v srdcích těchto lidí. Jenže utéct jsem samozřejmě nemohl. Byl jsem otrok a nikdo mě nepropustil. A tak jsem mohl jen stát a dívat se, jak člun připlouvá ještě blíž, zotročení volarští námořníci chytají lana hozená z paluby a uvazují jimi plavidlo s hbitostí, která může být jedině důsledkem dlouholeté služby ve strachu.

Na palubu se vytáhl podsaditý muž ve středních letech, s plnovousem a řídnoucími vlasy. Jeho tvář postrádala jakýkoli výraz. „Vítejte,“ pozdra-

vil generál pečlivě neutrálním tónem. Žádné jméno ani pozdrav, všiml jsem si. Co je to za člověka?

„Předpokládám, že pro nás máte další zprávy?“ pokračoval generál.

Muž si jeho otázky ani nevšiml. „Ten Alpíran,“ štěkl volarsky s přízvukem, jaký mají podle mých zkušeností obyvatelé severní části tohoto padlého království. „Který to je?“

„Co od něj chcete?“ zeptala se Fornella ostře. Aniž by se na ni podíval, přešel očima po palubě a zastavil se až u mě. Můj strach ještě zesílil. Přistoupil ke mně tak blízko, že jsem ucítil pach jeho nemytého těla. Smrděl smrtí a naprostou lhostejností vůči jakýmkoli hygienickým návykům. Uskočil jsem a ucítil jeho dech připomínající prchavý jed.

„Kde je Vělin Al Sorna?“ obořil se na mě.